

VARIÁCIÓK EGY ESTÉRE

A holdat - a padról nézve - épp
kitakarja egy fa lombja. Kavicsot
hajítasz a vízbe, nyitott tenyeredben
ott a sürgető hívás, jel az indulásra.

Ne értsd félre (ne értsd sehogysem),
ha azt mondom, a parton kellene
maradnunk inkább, és egy másik
estében itt, itt lenni teljesen.

Elengedni, amit az alkalom szül,
mint a hajótesteket a folyóvíz,
nem fölmenni, várni és váratni,
amit tudni akarnál, úgyis kiderül.

És ne értsd félre (ne értsd sehogy-
sem), ha azt mondom, határ-
területen jársz: a kezed emlékezik,
leleplezi minden gesztusod.